

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: LÆRKEN HUN SJUNGER OG KLOKKEN GAAER

Citation: Aarestrup, Emil: "LÆRKEN HUN SJUNGER OG KLOKKEN GAAER", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare04val-shoot-workid69438/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

LÆRKEN HUN SJUNGER OG KLOKKEN GAAER

Iste Act.

Grøn Strandbred, hvorved en Snekke sees, i Baggrunden en
Øe. — Det ringer fra Kirke —

HYRDEDRÆNG.

Lærken hun sjunger og Klokken gaaer,
Alt saa tripper mine hvide Faar.
Folket foer til Kirke idag,
Saasnart det monne lakke ad Dag,
5 Bondens Hustru i Vadmel og Liin,
Adelig Frue i Hermelin,
Unge Karle og Piger smaa,
Lystig var det at skue paa.
Som en Neglike broget og kruus
10 Myldret Veien til det Kirkehuus,
Men ingen skinned paa grønne Land
Som Frøken EBBA, den Lillievand.
I Fløiel og Skarlagen var hun klædt,
Selv var hun en Rose i Midten stædt.
15 En Blomst hun havde i hver en Haand
Og Sløifer om Livet af Gyldenbaand.
Hun kom herved fra sit høie Slot
Mens Taagen stod paa og Græsset var vaadt,
Men aldrig saasnart hun paa Veien var,
20 Før Luften saae ud som en Lilie klar,
Og i Skoven nikkede Løv og Riis
Den ædelig Frøken saameget til Priis.
Men hvad ligger vel for Snekke der,

Og hure kommer til Lands den her?
25 Vel maa jeg kjende den gyldne Raa,
Jo mere jeg nu skuer derpaa,
Det er Hr GRIMOLFS vilde Gam,
Saalidet sig skjuler dens svarte Ham.
Selv er han en Fugl baade leed og ram.
30 Saa mangengang han reed under Øe
At belle til EBBA, den statelig Møe,
Men hende han var for beedsk en Blomme
Ret aldrig vilde hans Beilen fromme,
Og kommer han med sine Svende nu,
35 Hjelp, St Birgitt! han har ondt i Hu.

.....

HELVEDE

(Forsøg til et beskrivende Digt)

- Beskrive Steder, Egne, Lande, man besøgte,
 Og denne Dont saa mesterligen røgte,
 At selv en streng Kritik man ei behøver frygte,
 Det kræver visselig, Behændighed,
 5 Der veed at nytte rigtig Pennens Spændighed
 Stoffets Ubændighed,
 Anbringe passende sin Kløgtis Elendighed
 Og, frem for alt, Kjedsomligheds Nødvendigh-
 hed
- Men derimod beskrive Noget,
 10 Som man i Grunden aldrig saae,
 Som mange ingen Vægt meer ligger paa,
 De fleste forbigaae
 Og som ærværdigt Meubel lader staae,
 En Ting, hvis hele Tilvær sættes,
 15 Som noget, hvorom trættes;
 Beskrive dette, falder noget broget.
 Men vil man vinde, maa man vove noget,
 Og, for at komme ud med Sproget,
 Ved disse Vers forstaaer jeg en Indledning,
 20 Langt fjernet fra Forfængligheds Tilbedning —
 En Christen er jeg, ingen Hedning —
 Hvormed jeg vil begynde Haabets Fedning,
 At man betragter mit Forsøg, som noget,
 Hvis Hensigt er at zire Sproget.